

The Scoundrel in Her Bed

Lorraine Heath

Copyright © 2019 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Seducătorul

Lorraine Heath

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Seducătorul / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4727-6

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

LORRAINE HEATH

Seducătorul

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

Prolog

Supraviețuise.

Respirând greoi, scăldată în sudoare, după ore de dureri aproape insuportabile și tipete, descoperirea veni oarecum ca o surpriză. Moașa o avertizase că avea șoldurile prea înguste pentru ce va urma, îngrozind-o cu teribila posibilitate a morții, dar, cu toate astea, frica, agonia și îndoielile care o chinuisează se estompau pe fundalul volumului în creștere al urletelor indignate care îi umpleau dormitorul. Plânsul viguros era un semn de sănătate și de bine. Un zâmbet bland îi arcui buzele pe măsură ce o bucurie neașteptată îi străpunse inima și se răspândi infailabil prin ea, ocupând fiecare părticică a finței ei. Cum putea o creatură așa de mică să aibă un impact așa imens?

– Este băiat? întrebă ea, neputând să vadă bine când moașa înfășă repede copilul în pânză albă și apretată.

Îl dădu apoi mamei ei, care era îmbrăcată toată în negru ca de doiu, cu chipul, o mască inflexibilă, lipsită de emoție, semănând foarte mult cu o fantomă oribilă în timp ce lăua copilul.

– Mamă. Ridică brațele rugător, mișcându-și degetele cum ar face poate un cerșetor dornic să capete un bănuț. Adu-l aici! Lasă-mă să văd singură dacă este băiat sau fată.

Fără să-i arunce măcar o privire, femeia care o adusese pe lume se răsuci iute pe călcăie – tocurile ei păcăinind hotărât și rău prevestitor în timp ce se îndrepta spre ușa închisă.

Groaza puse stăpânire pe ea, amenințând să-i sfâșie lumea. În ciuda stării de slăbiciune, se chinui să se ridice în capul oaselor, să se dea jos din pat, dar mâini puternice, mult prea multe mâini, erau dintr-o dată acolo ca s-o țină jos, eficiente precum cătușele ce leagă un condamnat.

– Mamă, nu! Te rog nu lua copilul de lângă mine! Te rog! Voi fi o fată cuminte. Nu voi mai păcătui niciodată. Te rog! Te implor! Nu face asta!

O Tânără servitoare deschise îndatoritoare ușa.

Lacrimile îi ardeau ochii și îi alunecau pe obrajii.

— Nu! Ai milă! Măcar lasă-mă să-l ţin o dată...

„În brațe“ îi muri pe buze în vreme ce mama ei ieși pe ușă ca un înger răzbunător, hotărât să distrugă totul în calea ei, dispărând dincolo de holul întunecat și luând prețiosul ghemotoc cu ea. Ușa se închise cu un clic răsunător și de rău augur care avea să reverbereze mereu în sufletul ei. Se luptă câteva minute să se elibereze, să fugă după mama ei și să o împiedice să facă inimagineabilul, să dea copilul cuiva care nu l-ar putea iubi cu toată ardoarea cu care îl iubea ea. Dar ultimele ore nu fuseseră deloc ușoare, o lăsaseră secătuită, extenuată, sfârșită.

— Gata, gata, draga mea fată, o liniști o servitoare. Calmează-te! Mâine totul o să fie bine.

Zguduindu-se de plâns, se întinse deznădăjduită pe saltea în timp ce tot ce mai rămăsese din inima ei Tânără și delicată se făcea fărâme care aveau să fie imposibil să mai fie vreodată puse la loc.

Capitolul 1

Whitechapel

Începutul lui noiembrie, 1871

Tremurând, Lady Lavinia Kent își ridică gluga mantiei îmblânite peste cap. Spre deosebire de alte nopti, aerul era rece, iar ea nu era întru totul convinsă că era o consecință a faptului că toamna lăsa loc iernii, ci că mai degrabă avea de a face cu o posibilă primejdie care o aștepta. Era o femeie cu un scop, îl avea din august, de când scăpase de viața ei de aristocrată, pentru a căuta ceva care să-i aducă mai multă satisfacție decât cea care îi fusese destinată până atunci fără să fie consultată și fără să-i fie luată în considerare nici una dintre dorințe.

Deși misiunea actuală atrăgea după sine pericole care pândea nevăzute în cotloane întunecate, ea depășise momentul în care putea fi speriată. Mai degrabă era impulsionată de o chemare pe care o putea urmări până în urmă cu zece ani, când cunoscuse un băiat pe cale de a deveni bărbat, când și ea era doar o fată pe cale de a deveni femeie.

El era fiul nelegitim al unui lord fără nume, considerat a-i fi inferior în toate privințele, în ciuda săngelui nobil – dar pângărit. Deși el cunoștea identitatea tatălui său, nu-i încredințase niciodată această informație. Încă își amintea tristețea din vocea lui când îi mărturisise că nu știa nimic – nu avea nici o amintire – despre cea care îl născuse, fiindcă fusese luat imediat de lângă ea și dat în plasament unei femei spre îngrijire.

Învățând din experiențele lui, aflase de o lume despre care nici măcar nu știsea că exista, o lume pe care o traversa acum, cu mâinile goale încordate în jurul capului rece de lup sculptat ce decora bastonul care îi era un tovarăș de drum constant și încurajator când făcea aceste călătorii târzii în noapte. Prin el, aflase adevarul despre casele de copii și despre ororile care se întâmplau uneori acolo.

Aflase cum femeile, de obicei văduve, își promovau serviciile. Recent, se apucase să le caute anunțurile, să le scrie, să se întâlnească cu ele, să le plătească. Nu ca să aibă grija de vreun copil, cum indica în scrierea inițială, ci ca să i se dea ei în grija copiii de care se ocupau. Cu binecuvântarea surorilor de caritate, care o găzduiau, aducea copii la orfelinatul lor, regretând că nu avea mijloacele să deschidă propriile adăposturi. Ale lor aveau să se umple în curând, și apoi ce va face?

Femeile cu care coresponda erau dispuse să se întâlnească doar noaptea cu ea, pe cele mai întunecate alei și locuințe, la cele mai târziu ore, când pe străzi se auzeau fojgăiala rău prevestitoare a lăbuțelor sobolanilor, cântecul ciudat cu cuvintele poticnite de la prea multă bere, un mormăit ocasional, câte un tipăt. Si sentimentul, mereu prezent, că era urmărită.

I se zbârli părul de pe ceafă. Se opri brusc și asculta. Își încordă strângerea pe capul de lup, ridică iute bastonul, îl apucă la mijloc cu cealaltă mână și scoase parțial floreta intelligent ascunsă în teaca ei, întorcându-se repede, cercetând cu atenție zona cu privirea. Nu era nimeni prin preajmă, cu excepția unui om ce părea a fi un cerșetor ghemuit pe prispa unei case de peste drum. Nu-l văzuse înainte pentru că firida îl ascundea privirii oricui care venea din acea direcție. Era abia vizibil din poziția unde se afla ea. Așteptă, privind, ascultându-i sforăitul ocasional. Considerându-l inofensiv, băgă sabia la locul ei și își continuă drumul.

Fusese încântată când găsise arma într-o casă de amanet și la fel de ușurată că și cămătarul fusese dispus să accepte la schimb cerceii pe care ea ar fi trebuit să-i poarte în ziua nunții. Când împlinise nouăsprezece ani promise lectiei de scrimă, iubise provocarea asta și devenise destul de pricepută. Fratele ei se luptase cu ea în duel doar o dată. Cum nu-i plăcea să piardă, nu acceptase aşa ușor că fusese învins, deși mărturisise că fusese surprins de măiestria ei în sport. Dar pentru ea, mereu fusese mai mult decât un sport. Fusese o modalitate de a supraviețui și de a-și păstra sănătatea mintală într-un loc care te ducea la nebuție.

Înăpărta gândurile neliniștitore. Tot ce conta era viitorul, să meargă înainte pas cu pas. Să uite ceea ce nu putea fi uitat. Așa că se concentra asupra prezentului și la ceea ce o înconjura, conștientă că trebuie să fie mereu în alertă dacă voia să aibă succes în posibila confruntare care o aștepta.

De obicei cheflii mișunau pe acolo după ce-și terminau seara în vreo cărciumă sau tavernă, dar întâlnirea de acum avea loc puțin mai

târziu decât de obicei și într-o zonă mai pustie decât cea în care se simțea în largul ei. Dar nimic nu o putea opri să-și ducă misiunea la înăpere. Era tot ce avea acum, tot ce-și dorea. O hrănea, o susținea și îi oferea un motiv să se dea jos din pat dimineață.

Se aproapea de intersecția indicată în misiva în care i se spusesese unde și când urma să aibă loc întâlnirea. „Treci pe partea cealaltă”, își aminti, chinuindu-se să ignore sentimentul de rău augur, concentrându-se să urmeze întocmai cuvintele mâzgălită cu un scris abia descifrabil. „Fă stânga pe prima alea peste care dai. La jumătatea drumului...“

Se opri când lumina de la felinarul stradal se stinse. Ca să meargă mai departe ar fi trebuit să treacă printr-o cortină de întuneric. Cuarul și nebuția ei aveau o limită.

Cu mișcări discrete, abia perceptibile, se uită cu luare-aminte în spațiul îngust, îngrădit pe două părți de zidurile din cărămidă ale clădirilor, la ferestrele întunecate, de la încăperi probabil nelocuite. Aceste întâlniri aveau de obicei loc în zone pustii, unde nu existau martori care să observe tranzacțiile. Se luptă să nu lase impresia că dintr-odată avea îndoielii în legătură cu acest aranjament, în cazul în care era urmărită.

Își menține respirația constantă, deși simțea cum începeau să-i transpire palmele și auzea cum îi bătea inima. Surorile o avertizaseră de mai multe ori că nu ar trebui să se ducă singură, dar nu-și putea atinge obiectivele dacă rămâne ascunsă ca un copil speriat și petrecuse prea mult timp în ultimii opt ani ascunzându-se, disimulând adevărata ei dorință și nevoi nu doar față de ea însăși, ci și față de ceilalți. Se săturase să mai facă asta. Terminase cu trecutul. O lăua de la capăt, hotărâtă să-și trăiască viața cum simțea ea că trebuie trăită.

Era chiar motivul pentru care în urmă cu trei luni părăsise în fața altarului din St. George un bărbat bun. Faptul că-l abandonase pe ducele de Thornley se terminase în favoarea lui, fiindcă recent el se căsătorise cu o femeie pe care o iubea. Ultima dată când îl văzuse – în secret și pentru a-și cere iertare – el îi expusese virtuțile lui Gillian Trewlove și ea deslușise în vocea lui emoția fățișă a unui bărbat în-drăgostit. Mult mai bine decât să se însoare cu una pe care nu o putea iubi și pe care, cu timpul, după ce avea să afle adevărul despre ea, ar fi ajuns să o disprețuiască, așa cum deseori ea însăși se disprețuia pentru greșelile și slabiciunile ei din trecut.

Auzi un râcăit, un pas. Se răsuci pe călcăie și dădu cu ochii de o femeie corpulentă, cu o pălărie care semăna foarte mult cu una de fermier, trasă peste frunte, acoperindu-i destul de mult din chip. Apoi, zgometul altor pași când încă două femei, una slabă ca un băt, cealaltă înaltă ca un copac, intrară pe alei. Cele trei o înconjurără, în spatele ei aflându-se doar întunericul necunoscut. Avea întâlnire doar cu una.

– Sunt aici ca să mă văd cu D.B.

Era destul de mulțumită că reușise să-și păstreze vocea calmă.

– Săptămâna trecută te-ai întâlnit cu Mags. A fost arestată ’mneata următoare. Umblă vorba că or s-o spânzură pentru copiii pe care îi creștea, zise cea corpulentă.

Ceea ce însemna, cel mai probabil, că autoritățile reușiseră cumva să descopere că aceasta omorâse cel puțin unul dintre copiii care îi fuseseră dați în grija.

– Nu cunosc nici o Mags.

Le știa doar inițialele. Mags era M.K., care îi dăduse trei copii săptămâna trecută în schimbul celor cinci lire oferite de Lavinia? Majoritatea femeilor care luau copii în grija erau plătite când primeau copii de la un părinte sau de la cineva apropiat mamei care încerca să o scutească de rușine. Oh, câțiva plăteau în tranșe săptămânale – cei care erau interesați de binele copilului –, dar mulți dădeau o sumă mai mare o dată și plecau, așteptându-se – dorind – să nu mai dea vreodată sau să nu mai fie vreodată deranjați de copil. Cum după aceea nu se mai primeau alți bani, acei copii erau deseori neglijați și apoi pierdeau, îngropăți fără vreo ceremonie în morminte nemarcate, ca nimeni să nu-i bănuiască pe cei care aveau grija de ei de fapte criminale. Pentru mulți, un bebeluș semăna cu altul. Cine se deranja să țină o evidență clară a numărului dintr-o anumită casă, mai ales când unul pierdut era repede înlocuit de altul?

– Cu siguranță, eu nu am raportat-o la poliție. Mă interesează doar copiii și binele lor.

– Asta zici tu.

– Nu eu sunt cea care minte. Vorbesc cu D.B.?

– Până și cuvintele tale par elegante. Dar asta nu o să te salveze. Nu ne poți distruge afacerea.

Afacerea. Stomacul i se întoarse pe dos când avu confirmarea că aceste femei vedeaau copiii ca pe produse, făcuți de femei pe care nu le cunoșteau, pentru a fi vânduți unor femei care nu-i iubeau.

– Nu-mi pasă de voi, nu-mi pasă ce faceți. Ceea ce nu era complet adevărat. Îi păsa, altfel nu ar fi fost aici. Eu doar vreau copii și voi plăti să-i iau din mâinile voastre.

– Îți luăm noi monedele... după ce-ți luăm viața.

Scoase iute floreta și o agită, astfel încât în oțelul lamei să se reflecte lumina îndepărtată a lămpii stradale, făcând-o vizibilă.

– Nu vă aprobiați!

Femeia corpulentă zâmbi, dezvăluind goluri întunecate unde ar fi trebuit să fie dinți.

– Ai mai mânuit vreodată o sabie, fato? Ai simțit cum taie pielea și mușchiul, cum aluneca adânc și tot mai adânc până dă de os, felul cum tremură carnea când rana lasă loc oțelului?

– Vino încoaace și o să vezi! Adoptând o poziție fermă, încă strângând teaca de lemn ca să o folosească în caz de nevoie ca pe o armă în plus, tăie cu floreta un X rapid prin aer, adorând felul cum ūieratul umplu liniștea cu o amenințare. Deși nu tăiașe niciodată în carne vie, nu avea să ezite să provoace durere acestor creațuri care se hrăneau cu disperarea altora. Doar că nu o vei face, nu-i aşa? Pentru că nu sunt neajutorată, slabă sau temătoare. Nu sunt nici pe departe precum cei pe care îi omorâți de obicei.

Femeia corpulentă se uită la tovarășele ei, apoi se repezi pe neașteptate în față, în timp ce ele se retraseră. Se îndoia că acțiunile lor porneau din dorință de a fi corecte, ci mai degrabă din lașitate. Nu voia să o rănească mortal dacă nu era nevoie – până la urmă nu era o barbară – aşa că făcu o mișcare în sus cu vârful floretei pe fața femeii, care nu era protejată de pânză, tăindu-i obrazul, dându-i jos pălăria. Cu un tipăt, de durere, otrava de negustoreasă se împletici înapoi, puse o mână peste rană și se încruntă.

– Hai, fetelor! O doborâm dacă lovim toate deodată.

– Nu fără a mai căpăta câteva răni, aş paria eu, rosti o voce groasă din întunericul care plana la marginea luminii.

Lavinia încremeni, dar nu îndrăzni să se întoarcă, nu îndrăzni să-și mute privirea de la femeile din față ei.

– Cine ești? întrebă șefa, mijind ochii.

– Nu contează. Nu-mi place disproportia de sanse. Si îndrăznesc să spun că eu și doamna am putea scăpa imediat de voi trei. Pare destul deabilă.

Faptul că el accentuase cuvântul *doamnă* o avertiză că nu folosise cuvântul fără scop, ci făcea referire la statutul ei, era recunoașterea faptului că aparținea nobilimii. Iar tonul lui o avertiză că nu prea

îi păsa de asta. Cum își dăduse seama cine era? Oare era unul dintre bărbații angajați de fratele ei pentru a o găsi și a o însoții acasă? În vocea lui era ceva familiar, și totuși...

– Încrezut mai ești, zise cea corpulentă.

– Nu degeaba. Întrebă pe oricine mi-a tăiat calea. Așa deci, eu am treabă cu ea, deci valea!

Femeia rânji.

– Atunci ia-o. Bucură-te de ea. Dar dacă o să-și mai bagă nasul unde nu-i fierbe oala, o să se trezească fără el.

Privi uluită și fascinată cum femeile se împrăștie, fără grație și nu în liniște, spre deosebire de individul din umbre care se apropiie de ea cu pași silențioși și îi luă floreta la fel de ușor și firesc cum ar fi luat ea lingura de la un copil neatent.

Ea se întoarse.

– Auzi...

Restul cuvintelor de dojană îi muriră în gâțul care i se strânse sub când lumina depărtată dezvăluia ceea ce ascunseseră umbrele.

Bărbatul stătea acolo de parcă ar fi fost stăpânul lumii subterane, dur și neiertător, plin de răutate, pregătit să facă dreptate, îmbrăcat la patru ace în haine atât de negre, încât se pierdeau în noapte. Margininea paltonului îi flutura în jurul gambelor în briza ușoară, care îi ciufulea și șuvițele părului blond lung, lăsat liber pentru că nu purta nici o pălărie – șuvițe pe care ea le răsucise cândva pe degetele ei și îi plăcuse să facă asta.

Era înalt, imposant. Nu era de mirare că femeile fugiseră. Își aminti cum ea fusese nevoie să stea pe vârfurile degetelor de la picioare ca să-și petreacă brațele în jurul gâțului lui, cum el o cuprindea și o ridică așa de ușor, de parcă ea nu cântărea mai mult decât un nor înfoiat pe cerul verii. Cum o făcuse să se creadă... prețuită.

Acum îi displăcea felul cum o făcuse să se simtă, faptul că-i permisese să o atingă.

Deși știa că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru că venise, dispariția lui din viața ei – sau mai degrabă faptul că nu-și făcuse apariția – în urmă cu opt ani o făcea să fumege de indignare și să tremure de furie. Simțea nevoia să-și verse nervii pe nedreptatea întregii situații, mai ales asupra inimii ei, moartă demult, dar care acum, în prezența lui, părea să revină la viață. Naiba să o ia de inimă la fel de trădătoare ca și el.

Agită ușor floreta, și ea își dădu seama că îi testa balansul, greutatea, lucrătura și că nu-i găsea nici un cusur.

– Nu-i foarte practică. O sabie, un cuțit, un pistol – toate îți pot fi luate și folosite împotriva ta. Mai bine ai învăță să-ți folosești pumnii ca arme.

Oh, ce tupeu pe el, să-i vorbească pe tonul cu care te adresezi unui copil recalcitrant.

– Ce te face să crezi că nu am făcut-o?

Apoi cu pumnul strâns îi dădu o lovitură de upercut în maxilarul bine definit, pe care cândva presărasse sărutări, lovitură ce-l făcu să scape floreta și să se dea înapoi doi pași. Era destul de sigură că pumnul ar fi doborât orice alt bărbat, dar el era numai mușchi și fibră, înalt și mare. Oricum, gestul ei îl uimise pe moment, ceea ce-i oferise ocazia de care avea nevoie pentru a-și ridica arma și de a o strângere bine între degete. Înainte ca el să-și revină complet, ea se năpusti înainte și apăsa cu vârful sabiei între reverele hainei lui, pe pânza cămașii. Simți o satisfacție imensă când văzu cum înlemnește, cum abia respiră, privind-o, așteptând. Tentăția de a-l străpunge o făcu să tremure la posibilitatea de a se răzbuna. Ar fi meritat pentru că se dovedise a fi un mare derbedeu când îi furase inima și apoi o strivise cu călcăiul cizmei lui după ce obținuse ce dorise, ce ea îi dăduse de bunăvoie pentru că-l iubise la nebunie.

Strângând mai bine arma, se luptă cu amintirile care o bombardau, amintiri despre omul bun și blând pe care îl cunoscuse cândva, cel de care se îndrăgostise când avea doar cincisprezece ani.

Capitolul 2

Londra

1861

La prima vedere

– Să fie trimis la abator.

Lavinia simți fiori reci auzind cuvintele tatălui ei, și acum stătea în apropierea boxei, cu fruntea lipită de fruntea iepei ei, mânăgând cu mâna brațului rănit minunata piele albă a lui Sophie. Îl rugase pe tatăl ei să nu trimită după omul acela oribil care avea s-o ia pe Sophie.

– Nu voi păstra un cal care aruncă o doamnă din spinarea lui, zise el ferm și apoi plecă spre casă.

Știuse că ar fi fost inutile să se certe cu el, dar tot alergase după el, încercând să-i explică ce se întâmplat de fapt – dar el nu dorise să asculte. Calul era un pericol, și el nu voia să riste siguranța unicei sale fiice. Va scăpa de acesta și îi va cumpără altul. Tonul lui lăsa de înțeles că discuția se terminase.

Nu era corect, nu era deloc corect. Nu fusese vina Sophiei. Dacă era vina cuiva era a ducelui de Thornley – cunoscut ca Thorne de apropiati – fiindcă o invitase pe Lavinia să călărească cu el pe Rotten Row, apoi îl invitase și pe fratele ei, acordându-i mai multă atenție lui Neville, care era cu nouă ani mai mare ca ea, decât ei. Îi fusese promisă lui Thorne de la naștere, dar asta nu însemna că nu avea și ea nevoie să fie curtată, că nu Tânja să fie singura lui preocupare. Dar nu, în ciuda prezenței ei, cei doi bărbăți discutaseră despre un tripou abia deschis despre care se zvonea că era „exact ceea ce trebuie” și cum să-l găsească, pentru că, în ciuda faptului că era „exact ceea ce trebuie”, se pare că era ascuns pe undeva.

Ca de obicei, o trătau ca pe o copilă care trebuie distrată, nu ca pe o fată pe care să devină femeie, al cărei corp se schimba de ceva vreme, pregătindu-se pentru căsătorie și maternitate și care recent dobândise o cameristă personală. Simțindu-se geloasă și irascibilă, o lovise pe de obicei docila Sophie peste crupă cu biciul, cu intenția de a porni cu calul la un galop frenetic și de a se preface că pierduse controlul animalului, ca viitorul ei logodnic să vină repede după ele și să o salveze. Dar, în loc să o ia la goană, Sophie se ridicase pe picioarele din spate la acest abuz și o dărâmase pe Lavinia, care aterizase apoi cu greutatea pe braț, care braț aterizase rău pe o piatră. Tipase de durerea sfâșietoare care o săgetase și apoi se holbase protestând la bucată de alb chiar deasupra încheieturii care ieșea prin mânce și la roșul care intra în materialul de culoarea lămâilor verzi al costumului ei de călărie.

Nu-și putea aminti exact – șocată fiind, bănuia ea – cum o ridicase fratele ei și cum ajunsese în poala lui Thorne care stătea călare pe armăsarul lui. Înțând-o aproape, în timp ce-și îmboldise calul la un trap rapid, o însotise acasă, lăsându-l pe Neville să recupereze iapa ei. În ciuda faptului că fusese cea mai dureroasă călătorie din viața ei, se bucurase de brațele lui Thorne în jurul ei, de apropierea lui. O cărare chiar și în casă, până sus în dormitorul ei, de parcă își rupsese piciorul, nu brațul.

Va fi un soț excepțional, chiar dacă avea cu unsprezece ani mai mult decât ea și momentan nu părea să se grăbească să se însoare. Nu-i

ceruse încă mâna, dar tații lor semnaseră un contract când se născuse ea, oferindu-i ducelui Wood's End, o mică proprietate vecină cu cea mult mai mare a lui Thorne, la căsătoria lor. Așa că viitorul ei era aranjat, fără poezii, flori sau gesturi mărețe. Întregul aranjament era al naibii de plăcitor, lipsit de pasiune sau dorință nebună.

După ce o așezase în patul ei, Thorne plecase respectuos, lăsând-o în grija servitorilor care se precipitaseră cu cuvinte de îngrijorare de parcă nu mai avea mult de stat pe lumea asta. Deși știa prea bine că un gentleman nu zăbovea în dormitorul unei doamne dacă nu era căsătorit cu ea, tot fusese cumplit de dezamăgită că el nu rămăsese să vegheze asupra ei. Trimiseseră după medic, osul fusese pus la loc – o procedură care îi provocase o durere imensă – și o atelă îi fusese fixată la antebraț pentru a împiedica osul să se miște din nou până nu era vindecată cum trebuie.

Un pic amețită de la laudanumul primit pentru a mai diminua durerea, se dusese la grajd să vadă ce face Sophie și să se asigure că nu era rănită. Sosise tocmai când tatăl ei făcea anunțul. Si acum nu mai exista speranță. Frumoasa ei Sophie va fi dusă la abator.

– Îmi pare rău, aşa de rău, fată dragă, șopti ea, din nou și din nou, cu lacrimile adunate în ochi. Am fost aşa de proastă, și acum tu plătești prețul.

Dacă nu ar fi fost îngreunată de un braț rupt, ar fi pus șaua pe Sophie, ar fi încălecat și ar fi plecat, o fantzie care trecea peste faptul că ea nu pusesese niciodată în viață ei șaua pe vreun cal și habar n-avea cum să o facă. Avantajul de a avea servitori era că sarcinile erau făcute de ei, și ea nu trebuia să se deranjeze să învețe complexitatea cu care erau făcute. Cu excepția trimiterii cailor la abator. Curios să vadă cum scapă Londra de numeroșii ei cai bătrâni și bolnavi, Neville vizitase un abator. Se întorsese și îi povestise ororile din abator și ce se întâmpla după. Ea avea atunci șapte ani, el, șaisprezece, și ea avusese coșmaruri o lună întreagă. Si acum un om îngrozitor, urât, cocoșat venea să-i facă Sophiei inimaginabilul, iar ea nu avea cum să o salveze.

– Milady? zise încet în spatele ei Johnny, unul dintre grăjdari. Măcelarul este aici. Trebuie să o scoatem pe Sophie din boxa ei.

Cu furia, frustrarea și suferința luptându-se să câștige asupra ei, se întoarse și privirea îi căzu pe un străin, fără îndoială, măcelarul. Doar că nu era hidos și bătrân și părând să aibă o inimă de piatră. Era Tânăr. Poate cu șase ani mai mare decât ea. Pe sub bereta maro, părul lui de un blond-închis se ondula la gulerul hainei lui simple maro.

Cămașa lui albă și vesta maro erau curate, dar șifonate, și ea bănuia că munca lui le împiedica să rămână imaculate toată ziua. Însă ochii lui căprui o atraseră, ochi ce nu păreau a fi ai unui criminal.

– Cum poți face aşa ceva? întrebă ea, cu vocea aspră, cu un nod în gât de la toate lacrimile care îi cursese să. Cum poți să o omori? Nu e bătrâna. Nu e rea. Nu a vrut să mă arunce.

– Facem ceea ce suntem plătiți să facem.

În vocea lui se simțea resemnarea, de parcă nu era prima dată când fusese obligat să înfrunte acuzațiile.

– Cu siguranță o poți crăta.

El arătă cu capul spre brațul ei.

– Ea a făcut asta?

– Nu, pământul a făcut-o, când am căzut.

– Deci v-a aruncat.

– Dar nu a fost vina ei. Eu am împins-o să facă asta. În mod normal este un animal foarte docil.

– Da, este, fu de acord Johnny.

– Tatăl meu este încăpățanat. Nu vrea să asculte. Mai făcu un pas în față. Dar, cu siguranță, înțelegi cum stau lucrurile. Cruț-o!

– Riscăm să ne pierdem licența dacă ne păcălim clientul.

– Dar nu-l păcăliți pe tata dacă el nu o să afle. Păcăliți moartea. Cât de minunat ar fi!

– Îmi pare foarte rău, milady. Acum, dacă ești amabilă să te dai la o parte.

Vru să treacă pe lângă ea.

Strânse pumnul de la mâna bună și îi dădu una în umăr, sigură că își făcuse rău mai mult ei decât lui. Era ca o stâncă, dar de la înălțimea lui măcar se opri și se uită în jos spre ea. Dacă ar fi luat-o în brațele lui puternice – ceea ce ea, cu siguranță, nu ar fi permis – ar fi ajuns să-și sprijine creștetul chiar sub clavicula lui.

– Nu va suferi. Am felul meu de-a mă purta cu caii, aşa că o să am grija. Sfârșitul vine repede. Nici nu va ști.

– Ești un monstru! Cum poți face aşa ceva?

– Ai idee căți cai sunt în Londra? Crezi că oamenii vor să dea peste stârvuri bolnave și urât mirosoitoare pe oriunde merg? Noi oferim un serviciu de care este mare nevoie.

Ea remarcă tonul lui defensiv, ceea ce o irită, pentru că știa că el avea dreptate, știa că trebuia făcut ceva cu animalele bătrâne și neputincioase.

– Dar Sophie nu este nici bolnavă, nici urât mirosoitoare, nici măcar muribundă.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta când ai îmboldit-o.

Cuvintele lui o durură mai mult decât mâna după ce îl lovise.

– Ești îngrozitor!

Ignorându-i ieșirea, el trecu pe lângă ea, deschise uşa boxei și petrecut un laț de frângie peste capul Sophiei și-l strânse în jurul grumazului ei, frecând cu afecțiune zona.

– Hai, fetițo!

O conduse afară. Lavinia se repezi și își petrecu brațele în jurul grumazului iepei.

– Îmi pare aşa de rău, Sophie. Aşa de rău. Nu te voi uita niciodată. Mereu te voi iubi, fată dulce. Apoi se uită la Tânăr. Te rog să nu o lași să-i fie teamă.

În ochii lui căprui se împleteau compasiunea și tristețea.

– Îi voi cânta cel mai dulce cântec de leagăn pe care l-a auzit vreodată.

– Îi va plăcea.

După ce o sărută pe Sophie pe gât, inspirând adânc pentru ultima dată miroslul ei, se dădu înapoi, aproape strigându-și durerea care îi strângea pieptul.

Privî cum o conducea pe Sophie spre căruța cu țarcul ei din lemn, bănuind că nu toți caii erau în stare să meargă singuri unde era nevoie, iar călătoria în ceea ce părea a fi o simplă căsuță mică din lemn le oferea puțină demnitate. O mână în sus pe scândură și închise portița improvizată după ea. Ultima imagine a Laviniei cu mult iubită sa iapă fu crupa și sfîchiuirea cozii ei în timp ce era transportată spre o execuție sumară, ca una din soțiile condamnate ale lui Henric al VIII-lea.

În vreme ce căruța hurducăia agale pe străzi spre curtea abatorului, Finn Trewlove își mișcă spatele pe capra din lemn și strânse nemulțumit frâiele. Nu era prima dată când fusese chemat la o casă elegantă care voia să scape de un cal care părea perfect sănătos. Nobililor nu le plăcea când o iapă arunca din șa vreo fiică prețioasă sau când un cal mușca de fund vreun moștenitor valoros. Cu toate astea, îl irita îngrozitor când caii buni trebuiau omorâți din motive stupide.

Dar îi spusese adevărul fătului. Era plătit cu zece șilingi să trimite creatura în rai și, dacă s-ar afla că nu o făcuse, șeful lui ar rămâne